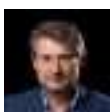

Til jobfest i Ishøj: Med alle de ideer har vores jobcenter nok at lave indtil årsskiftet

En sen eftermiddag i november mødtes 60 mennesker på Arken i Ishøj. Målet var at skabe så mange små job som muligt til mennesker, der har svært ved at finde en plads på arbejdsmarkedet. Borgmester Merete Amdisen håbede på 10 nye job. Impact Insider var med hele vejen. Læs reportagen, og se, om målet blev nået.

Af

[Carsten Terp](#)

Udgivet:

2 dage siden

Mathilde Falck sang, spillede og fortalte – om sig selv og en plaget ungdom med ADHD, anoreksi og selvskaade. [Foto: Carsten Terp]

“Jeg håber, vi går hjem med ti nye job.”

Ishøjs borgmester, Merete Amdisen (S), ligner en, der er blevet bedt om at gætte min alder og tydeligvis ikke tør sætte tallet for højt.

“Og får vi kun fem, er jeg også glad,” siger hun.

Klokken er et par minutter i fem en torsdag eftermiddag. 10 borde med plads til seks ved hvert er dækket op i Detlefs-salen på kunstmuseet Arken. Og de første deltagere i aftenens arrangement To Care or Not? har indfundet sig.

Bag os trækker tre værker af den tyske kunstner Anselm Reyle konstant i blikket. Det er rektangulære rammer med noget, der minder om glitrende slikpapir fra en dåse Quality Street blæst op i magnumstørrelse. Kitchet og kontaktsøgende.

Men det er ikke kunst, der er på agendaen i aften. Vi er her for at skabe job. Små job til mennesker, der ikke kan tåle at arbejde 37 timer om ugen.

“Jeg glæder mig til at møde de folk, som er med i Code of Care,” siger borgmesteren:

“Jeg synes, det er fedt, at så mange vil tage et socialt ansvar i lokalsamfundet.”

Impact Insider følger Code of Care

Jeg vil gerne ud i samfundet

Ishøj har landets højeste ledighedsprocent. En stor andel af de ledige har ingen uddannelse, og mange har mentale og fysiske udfordringer.

Belinda har en nervesygdom, der giver hende daglige smerter i kroppen. Og hun bliver hurtigt træt.

“Men jeg vil rigtig gerne arbejde 15-20 timer om ugen – helst som tjener eller pædagog,” siger hun fra scenen.

“Jeg har været FDF-leder i 12 år. Og jeg vil så gerne ud i samfundet. Jeg vil ikke være her bare for at være,” siger Belinda.

“Jeg vil så gerne ud i samfundet. Jeg vil ikke være her bare for at være,” sagde Belinda.

Nede fra salen supplerer hendes sagsbehandler i jobcentret:

“Belinda har kimet mig ned i to måneder. Hun er så motiveret for at arbejde.”

Vi skal arbejde sammen på tværs

Foruden ansatte fra jobcentret er det ledere fra virksomheder og offentlige institutioner i Ishøj Kommune, der er kommet til Arken i dag.

To Care or Not? er arrangeret af Code of Care – en forening, der er stiftet af erhvervsledere i Holstebro med det formål at få flere virksomheder til at ansætte de mennesker, der har svært ved at finde en plads på arbejdsmarkedet.

Typisk i job med lavt timetal til at løse de opgaver, som ellers ikke bliver løst, eller som bliver løst af faguddannede medarbejdere, der kunne bruge deres tid bedre på det, de er uddannet til: ingeniørarbejde, elektrikerarbejde eller lignende.

Målet er at identificere små job, som jobcentret kan tilbyde ledige, der har brug for en lempelig vej ind på arbejdsmarkedet.

Samarbejdet er et blandt flere, Ishøj har indgået med civilsamfundsorganisationer, siden kommunen fik sit eget jobcenter i januar 2022.

“Hvis vi skal lykkes med de tunge samfundsudfordringer, vi står med, skal vi arbejde meget mere sammen på tværs,” siger Merete Amdisen.

I de 11 måneder, kommunen har samarbejdet med Code of Care, er der skabt 72 småjob.

“Det er mere, end jeg havde håbet,” siger borgmesteren:

“Jeg synes, det er imponerende.”

Jeg syntes ikke, jeg var syg nok

“Hos os plejer vi at sige: ‘Hvis man ikke passer ind, passer man ind’,” siger Steven Friberg, direktør og stifter af virksomheden UXC Technologies.

Han er på scenen sammen med Mads, der fik sin debut på arbejdsmarkedet som 33-årig.

“Jeg er diagnosticeret med Aspergers og har uddannet mig lidt længere tid end normalt,” siger Mads.

“Min drøm var at komme i arbejde. Jeg har set andre som mig, der er kommet i førtidspension, men jeg syntes ikke, jeg var syg nok. Jeg ville gerne ud og prøve mig selv af,” fortæller han.

“Jeg så et gemt talent. Og vi har rammerne til, at Mads kan udfolde sine talenter og blomstre,” siger Steven Friberg fra UXC Technologies. Nu arbejder Mads med softwareudvikling sideløbende med omkring 80 ansatte i UXC Technologies, der udvikler robotteknologi.

“Jeg så et gemt talent. Og vi har rammerne til, at han kan udfolde sine talenter og blomstre. Så i dag arbejder Mads selvstændigt og tæt sammen med kolleger, der forstår, hvordan han tænker og arbejder,” siger Steven Friberg.

Vi kan få mennesker til at flyve

På scenen har Michael Brautsch overtaget. Præsten og foredragsholderen taler om at få mennesker til at flyve. Om at være udleveret til hinanden. At holde noget af et andet menneskes liv i sin hånd.

Løgstrup, Kierkegaard, Peter Plys, De Tre Små Grise og Odins ravne Hugin og Munin flettes sammen i en halv times peptalk, designet til at få os alle til at tænke over, at vi hver især har muligheden for at få et andet menneske til at flyve – eller til at falde til jorden.

Om resultatet bliver det ene eller det andet, afhænger af, hvordan vi møder det menneske.

I et hjørne i salen ved siden af scenen har maleren Astrid Mette ladet sig inspirere af flyvemetaforen.

På hendes staffeli står et lærred, der var hvidt ved starten af arrangementet. Løbende har hun lagt farver på. Nu toner en landevej frem – livets landevej – og på den udgør en gruppe mennesker en pyramide. Et mennesketårn, som man ser dem i Catalonien.

Allerøverst har en person fået fat i en mågevinge. Han letter, løftet til vejrs, i flyvehøjde, af fællesskabet.

Svært at navigere i ordninger

“Det kan ikke være rigtigt, det skal være så svært,” siger Anne Louise.

Hun er ungekoordinator i jobcentret i Ishøj, og hendes kommentar falder under festmiddagen, hvor Sanne, en teamleder fra kommunens genoptræningsenhed, lige har fortalt om 25-årige Ida.

Ida drømmer om at blive fysioterapeut, men for fem år siden slog hun sit hoved og fik hjernerystelse. Nu hjælper hun til to gange to timer om ugen i genoptræningsenheden. Til hendes egen og de ansatte terapeuters store glæde.

“Vi vil så gerne ansætte hende nogle få timer om ugen. Men jeg kan simpelthen ikke finde rundt i alle ordningerne. De er så svære at navigere i. Så nu prøver vi at få hende ind under det sociale frikort,” siger teamlederen.

“Så svært må det bare ikke være,” gentager Anne Louise.

Deltagerne ved To Care of Not? vender ideer til små job. [Foto: Bo Dalum]

Værdien af et arbejdsfællesskab

“Spot et job” står der øverst på de dækkeservietter, der ligger på bordet.

I venstre side står en forklaring på, hvad småjob er, og i bunden er der eksempler på små opgaver i køkkener, på kontorer, butikker med mere.

Højre side af servietten er linieret. Her er der sat plads af til, at vi alle sammen skriver ideer til små job i vores virksomheder.

“Korrekturlæsning”, “Redigering af podcast og indlæste artikler”, “Hjælp ved events” skriver jeg blandt andet. Velvidende at mine småjob næppe kommer i spil.

“Hvem gider at tage fra Ishøj til København for ganske få timers arbejde hver uge?” tænker jeg, men kommer i tanker om noget, Jørgen fra Scania tidligere på aftenen fortalte mig.

Firmaet havde haft en kvinde ansat få timer om ugen. Hun flyttede til Lolland, men fortsatte alligevel troligt med at dukke op hver fredag.

“Det siger meget om, hvad det betyder at være med i et arbejdsfællesskab,” tænker jeg.

Belinda skal til samtale

“Kundeservice”, “Oprydning”, “Pleje af udearealer”, “Mødeforberedelse”, “Indkøb”, “Affaldssortering”.

På skift læser deltagere op af skriften fra de dækkeservietter, som vi nu defilerer op forbi scenen og afleverer til aftenens værter, Tommy Wølk fra Code of Care og Helle Nielsen fra Ishøj Kommune.

Inden vi går hjem, vil vi få at vide, hvor mange småjob der er skrevet på servietterne, lover Tommy Wølk.

Men et konkret resultat er der allerede skabt. Belinda har haft en samtale med Najat, som er afdelingsleder i hjemmeplejen i Roskilde Kommune. De skal snakke videre om et job.

“Jeg er helt chokeret. Det havde jeg slet ikke regnet med,” siger Belinda.

“Men jeg skal lige tale med min sagsbehandler først. Jeg har det med at sige ja til ting for hurtigt.”

Mathilde Falck valgte livet

Mathilde Falck har indtaget scenen i Detlef-salen med en akustisk guitar. Med sig har hun sin gode ven og trommeslager Adam Winberg.

Hun synger. Og spiller. Men mest af alt fortæller hun. Om sig selv og en plaget ungdom med ADHD, anoreksi og selvskade.

“Jeg var til min ugentlige kontrolvejning, da lægen sagde: ‘Jeg tror ikke, du vil overleve dagen ud’,” fortæller Mathilde Falck:

“Jeg blev tvangsindlagt, fik mad med en sonde, lå og kiggede ind i en hvid væg dagen lang og blev kørt på toilettet i en kørestol. Der mistede jeg det sidste håb, jeg havde.”

Men en sygeplejerske så hende. Og hun så mere end en selvdestruktiv teenager. Hun så et barn, som elskede at grine. Det blev afgørende for, at hun valgte livet, fortæller hun.

“Jeg synes, det er så smukt, at vi kan gøre det for et andet menneske.”

70-80 småjob i bunken

Tommy Wølk og Helle Nielsen har gjort regnebrættet op. Sådan da.

“Der er 70-80 småjob i den her bunke,” siger Helle Nielsen, som står med de indsamlede dækkeservietter.

Merete Amdisen får ordet.

“Da Carsten spurgte mig, hvor mange job jeg forventede af aftenen, blev jeg i tvivl. Jeg ville hverken svare for højt eller for lavt. Så jeg sagde ti,” siger borgmesteren og fortsætter:

“Hvis vores jobcenter skal følge op på alle de her ideer, får de nok at lave indtil årsskiftet. Jeg håber, at når vi mødes igen om et år, så har vi skabt 172 og ikke 72 job.”

Jeg spørger Tommy Wølk, hvad vekslekursen er på de ideer, der er kradset ned på dækkeservietterne. Hvor mange job kan man realistisk forvente?

“Det er svært at sige,” siger han:

“Nu er det op til jobkonsulenterne. Men det vigtige er, at de har fået noget at arbejde med. Der var klare købssignaler.”

Og lige så vigtigt, tilføjer han, er der skabt nogle ringe, som kan spredes i vandet.

“Nu ligger det lige på tungen hos dem, der har været her i aften. De går hjem og snakker med andre. Og så spredes budskabet blandt erhvervslederne i området,” siger Tommy Wølk.

Jeg giver ham hånden til afsked og træder ud i den kølige novemberluft med et hoved, der summer.

Jeg har det, som om jeg har været til en fest, hvor al musikken har haft en blå undertone, der kaldte mere på eftertænkksomhed end løssluppenhed.

Men nu var vi jo heller ikke kommet for at danse.